

Arrest

nr. 246 416 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 237 568 van 29 juni 2020.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, wordt op 27 december 2019 geïnterpelleerd door de politie van Leuven.

1.2. Op 14 januari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 232 342 van 6 februari 2020 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 237 632 van 30 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.3. Op 4 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 232 383 van 10 februari 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de verzoekster niet meer werd vastgehouden. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 237 635 van 30 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.4. Op 5 februari 2020 wordt aan de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 237 636 van 30 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.5. Op 7 februari 2020 wordt de verzoekster gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. De collocatie wordt beëindigd op 17 april 2020 en de verzoekster blijft nog tot 20 april 2020 opgenomen in het ziekenhuis.

1.6. Op 20 april 2020 wordt ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 21 april 2020 ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

"(...)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: I. O.

geboortedatum: 17.04.1964

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij medische problemen heeft. Om die reden werd zij op 07.02.2020 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. Momenteel is zij gestabiliseerd en heeft zij zelf contact opgenomen met de psycholoog van het gesloten centrum om

te vragen of zij terug naar het centrum kan keren. De collocatie werd gestopt op 17.04.2020 en betrokkene blijft nog tot 20.04.2020 opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20.04.2020 bevestigt de behandelende psychiater dat de psychische toestand van de betrokkene, onder de huidige medicatie, voldoende gestabiliseerd is om het ziekenhuis opnieuw te kunnen verlaten om een repatriëring voor te bereiden.

Zij acht het verder wel aangewezen dat in Nigeria verdere psychiatrische opname voorzien wordt. Bij terugkeer van de betrokkene naar haar land van herkomst zijn er aldus special needs voorzien. Bij vertrek zullen volgende voorzieningen worden getroffen:

- psychiatrische opvolging in Nigeria (residentieel of ambulant, afhankelijk van de inschatting van de noden, op basis van het resultaat na de huidige opname en een inschatting door de centrumpsychooloog);
- medicamenteuze opvolging wordt, indien nodig, meegegeven bij vertrek voor drie maanden, dit als overgang zodat een eventuele nieuwe medicamenteuze behandeling kan worden opgestart ter plaatse.

In het gesloten centrum zal de betrokkene onmiddellijk na aankomst onderzocht worden door een arts die de verdere medicamenteuze behandeling opvolgt. Er zal tevens onderzocht worden of verdere psychologische begeleiding nodig is. De gezondheidstoestand van de betrokkene zal dus verder opgevolgd worden, zowel tijdens haar verblijf in het gesloten centrum als bij haar terugkeer naar Nigeria.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit artikel waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene zal ook onmiddellijk na aankomst in het centrum uitgebreid gehoord worden door een sociaal assistent. Indien in haar vragenlijst 'hoorrecht' nieuwe elementen aangehaald worden, zal een nieuwe beslissing genomen worden.

Volgens haar administratief dossier heeft de betrokkene twee meerderjarige kinderen die in Frankrijk wonen en ook familie. Er blijkt niet dat zij contact onderhoudt met hen of dat zij haar bezocht hebben tijdens haar opname in het ziekenhuis. Ook zijn bijna geen gegevens over hen bekend. Een onderzoek naar haar familielevens kan gewoonweg niet uitgevoerd worden. Zij was getrouwd met een Franse onderdaan, maar ondertussen gescheiden. Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van 8 EVRM in.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06.04.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09.07.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06.04.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09.07.2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens winkeldiefstal (PV BR.12.LL.036534/2018 dd. 06.04.2018 van de PZ Brussel-Hoofdstad-Elsene) en wegens wederzijdse slagen en verwondingen (PV GE.43.LA.051168/2018 dd. 08.07.2018 van de PZ Gent). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij medische problemen heeft. Om die reden werd zij op 07.02.2020 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. Momenteel is zij gestabiliseerd en heeft zij zelf contact opgenomen met de psycholoog van het gesloten centrum om te vragen of zij terug naar het centrum kan keren. De collocatie werd gestopt op 17.04.2020 en betrokkene blijft nog tot 20.04.2020 opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20.04.2020 bevestigt de behandelende psychiater dat de psychische toestand van de betrokkene, onder de huidige medicatie, voldoende gestabiliseerd is om het ziekenhuis opnieuw te kunnen verlaten om een repatriëring voor te bereiden. Zij acht het verder wel aangewezen dat in Nigeria verdere psychiatrische opname voorzien wordt.

Bij terugkeer van de betrokkene naar haar land van herkomst zijn er aldus special needs voorzien. Bij vertrek zullen volgende voorzieningen worden getroffen:

- psychiatrische opvolging in Nigeria (residentieel of ambulant, afhankelijk van de inschatting van de noden, op basis van het resultaat na de huidige opname en een inschatting door de centrumpsychooloog);
- medicamenteuze opvolging wordt, indien nodig, meegegeven bij vertrek voor drie maanden, dit als overgang zodat een eventuele nieuwe medicamenteuze behandeling kan worden opgestart ter plaatse.

In het gesloten centrum zal de betrokkene onmiddellijk na aankomst onderzocht worden door een arts die de verdere medicamenteuze behandeling opvolgt. Er zal tevens onderzocht worden of verdere psychologische begeleiding nodig is. De gezondheidstoestand van de betrokkene zal dus verder opgevolgd worden, zowel tijdens haar verblijf in het gesloten centrum als bij haar terugkeer naar Nigeria.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit artikel waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene zal ook onmiddellijk na aankomst in het centrum uitgebreid gehoord worden door een sociaal assistent. Indien in haar vragenlijst 'hoorrecht' nieuwe elementen aangehaald worden, zal een nieuwe beslissing genomen worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer, wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

*3.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*.*

3.2. Artikel 39/57, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt onder meer dat het beroep moet worden ingediend bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht en binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht indien het is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, of die ter beschikking is gesteld van de regering.

*Artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van dezelfde wet bepaalt dat, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst. De termijnen, vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen, tenzij verzoekster aantoont dat zij door overmacht er niet in is geslaagd om haar beroep tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; *ibidem* nrs. 502-506).*

3.3. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht door afgifte op 21 april 2020. Het (huidig) beroep werd ingediend bij verzoekschrift op 2 juli 2020. Het beroep is dus onmiskenbaar niet binnen de wettelijk bepaalde termijn ingediend.

3.4. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift hieromtrent het volgende aan:

"(...)"

Verzoekster kreeg de bestreden beslissing betekend op 21 april 2020. Echter is verzoekster zwaar psychotisch en heeft zij geen enkel realiteitsbesef.

Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf:

"Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij medische problemen heeft. Om die reden werd zij op 07.02.2020 gedwongen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge. Momenteel is zij gestabiliseerd en heeft zij zelf contact opgenomen met de psycholoog van het gesloten centrum om te vragen of zij terug naar het centrum kan keren. De collocatie werd gestopt op 17.04.2020 en betrokkene blijft nog tot 20.04.2020 opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20.04.2020 bevestigt de behandelende psychiater dat de psychische toestand van de betrokkene, onder de huidige medicatie, voldoende gestabiliseerd is om het ziekenhuis opnieuw te kunnen verlaten om een repatriëring voor te bereiden. Zij acht het verder wel aangewezen dat in Nigeria verdere psychiatrische opname voorzien wordt.

Bij terugkeer van de betrokkene naar haar land van herkomst zijn er aldus special needs voorzien. Bij vertrek zullen volgende voorzieningen worden getroffen:

Psychiatrische opvolging in Nigeria (residentieel of ambulant, afhankelijk van de inschatting van de noden, op basis van het resultaat na de huidige opname en een inschatting door de centrumpsychooloog);

Medicamenteuze opvolging wordt, indien nodig, meegegeven bij vertrek voor drie maanden, dit als overgang zodat een eventuele nieuwe medicamenteuze behandeling kan worden opgestart ter plaatse.

Dit blijkt ook uit de handtekening die zij op de beslissing zette: E. S.. Verzoekster verkeert in de waan dat zij een koningin is die E. S. heet.

Volgens het psychiatrisch ziekenhuis zou verzoekster 'gestabiliseerd' zijn, maar niet genezen.

Dit gebeurde op vraag van de verwerende partij. Verwerende partij heeft aan het psychiatrisch ziekenhuis gevraagd om mevrouw niet te behandelen, maar genoeg te stabiliseren voor repatriëring. Dit werd ons bevestigd door de assistente van de behandelende psychiater, maar blijkt ook uit het administratief dossier.

Ondanks deze medische kwetsbaarheid en het feit dat de raadsvrouw van verzoekster ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van Brussel, werd verzoeksters advocate niet op de hoogte gebracht van de heropsluiting.

Verzoekster voegt in bijlage een attest toe uitgaande van de Voorzitter van het Bureau Juridische Bijstand aangaande de ambtshalve aanstelling van haar advocate (stuk 3).

Zoals uit dit attest blijkt, heeft de advocate van verzoekster voor elke procedure een nieuwe ambtshalve aanstelling gevraagd en bekomen van de Stafhouder van de Balie te Brussel. De advocate van verzoekster beschikt niet over een open of algemeen mandaat om de belangen van mevrouw te behartigen. Voor elke procedure dient de Stafhouder opnieuw aangeschreven te worden en de ambtshalve aanstelling te worden verleend.

Verzoekster kon niet eerder in beroep gaan tegen de beslissing, daar haar advocate niet op de hoogte was van de bestreden beslissing en verzoekster zelf geen realiteitsbesef heeft.

Op 23 juni 2020 werd huidige raadsvrouw (opnieuw) ambtshalve aangesteld door de Stafhouder van de Nederlandstalige Orde van de Balie van Brussel.

Er kon niet eerder een beroep worden ingediend. Er is sprake van overmacht.

Dit kan verzoekster niet kwalijk genomen worden. Verzoekster is psychiatrisch ziek (psychotisch). Ze heeft geen ziekte-inzicht.

Verzoekster moet daadwerkelijk toegang kunnen hebben tot de beroepsprocedure. Dit mag haar niet op willekeurige wijze geweigerd worden.

Verzoekster verwijst tevens naar artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Artikel 13 EVRM "Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel" bepaalt dat:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, verwijst verzoekster naar zijn argumentatie in het middel (zie hieronder).

Huidig verzoek dient bijgevolg ontvankelijk te worden verklaard. Er is door de raadsvrouw van verzoekster diligent gehandeld.

De psychiatrische problematiek van verzoekster maakt immers een situatie van overmacht uit, waardoor een vordering niet eerder kon ingediend worden.

Het gaat over een gebeurtenis buiten de wil van verzoekster of haar advocate. Dat de advocate van verzoekster niet werd ingelicht over de overbrenging naar het gesloten centrum door de Dienst Vreemdelingenzaken, getuigd van kwade trouw van verwerende partij.

(...)"

3.5. In het verzoekschrift beroept de verzoekster zich voor de laattijdigheid van haar vordering op overmacht. Zij wijst erop dat zij “zwaar psychotisch” is en “geen enkel realiteitsbesef” heeft. Dit zou blijken uit (i) de motieven van de bestreden beslissing, (ii) de handtekening die zij op de bestreden beslissing zette – ‘E.(...) S.(...)’ (zij zou in de waan verkeren dat zij een koningin is die zo heet) – en (iii) een gesprek dat haar raadvrouw met haar had. Zij hekelt voorts dat haar raadvrouw, ondanks haar medische kwetsbaarheid en ondanks het feit dat haar raadvrouw “ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van Brussel” niet op de hoogte werd gebracht van haar heropsluiting. Verzoekster meent dan ook dat zij niet eerder in beroep kon gaan daar haar raadvrouw niet op de hoogte was van de bestreden beslissing en zijzelf geen realiteitsbesef heeft, en dat er dus sprake is van overmacht. Voorts verwijst de verzoekster naar artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad erkent dat de verzoekster steeds de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat de laattijdigheid van het instellen van een rechtsmiddel aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil, die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De Raad wijst er wel op dat de bewijslast van het bestaan van overmacht bij de verzoekster ligt. Zij dient aan te tonen dat zij ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn beroep in te stellen (cf. RvS 23 mei 2003, nr. 119.779).

In dit geval is de overmacht niet aangetoond, minstens niet verantwoordt waarom de wettelijke termijn met meer dan twee maanden overschreden werd. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekster geen (medische) stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zij van het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing tot het moment van het instellen van het beroep “zwaar psychotisch” was en “geen enkel realiteitsbesef” had. Nog los daarvan stelt de Raad vast dat de verzoekster reeds op 7 februari 2020 gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis te Brugge en dat zij nog tot 20 april 2020 in dit ziekenhuis verbleven heeft. De advocate M. VAN DEN BROECK, die terechtzitting *loco* de raadvrouw van verzoekster verscheen in het kader van de gevoerde UDN-procedure tegen de bestreden beslissing, verklaarde dat de raadvrouw van de verzoekster reeds in januari 2020 “ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van Brussel” en dat deze raadvrouw op 23 juni 2020 opnieuw een ambtshalve aanstelling heeft bekomen.

Verder wordt gelezen in het arrest nr. 237 568 van 29 juni 2020 van de Raad, die de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwierp, dat: “Ter terechtzitting gevraagd naar enig bewijs van haar mandaat, toont de advocate van de verzoekster een email van 23 juni 2020 waaruit blijkt dat de stafhouder de raadvrouw van de verzoekster heeft opgedragen om de belangen van de verzoekster te behartigen. Uit deze email blijkt niet dat dit mandaat gelimiteerd is, noch in de tijd, noch wat betreft de te stellen rechtshandelingen. Dit wordt door de advocate van de verzoekster ter terechtzitting niet tegengesproken. Gevraagd of de aanstelling in januari 2020 op gelijkaardige wijze geschiedde, beaamt de advocate van de verzoekster dat. Uit het voorgaande blijkt dat, zo wordt aangenomen dat de verzoekster bij de kennisgeving van de bestreden beslissing tot op het moment van het indienen van huidige schorsingsvordering “zwaar psychotisch” was en “geen enkel realiteitsbesef” had, deze situatie door haar raadvrouw reeds ruim voor de kennisgeving van de bestreden beslissing gekend was, zodat eraan kon worden geredigeerd. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadvrouw van de verzoekster tijdens de gedwongen opname van de verzoekster voor de verzoekster reeds enkele beroepen bij de Raad heeft ingediend (het betreft de beroepen in de zaken die gekend zijn onder de nrs. 243 395 en 243 396). Hoewel de raadvrouw (tot tweemaal toe) ambtshalve werd aangesteld door de stafhouder van de balie te Brussel om de belangen van de verzoekster te behartigen en zij op de hoogte was van zowel de mentale toestand als de illegale verblijfssituatie van de verzoekster, blijkt niet dat zij aan de verwerende partij heeft aangegeven dat het belangrijk is dat zij op de hoogte blijft van alle beslissingen die inzake de verzoekster worden genomen. De advocate van de verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij aan de directeur van het ziekenhuis waar de verzoekster gedwongen werd opgenomen gevraagd heeft om haar op de hoogte te houden van de situatie van de verzoekster, doch dat zij niets heeft vernomen. Hoewel de raadvrouw van de verzoekster ambtshalve werd aangesteld om de belangen van de verzoekster te behartigen, heeft zij gedurende een tijdspanne van minstens twee maanden geen contact opgenomen met de verzoekster, niettegenstaande diens ernstige kwetsbaarheid, noch met het ziekenhuis waar de verzoekster verbleef, noch met de verwerende partij om zich te informeren naar de actuele situatie van de verzoekster. Zo nog zou worden

aangenomen dat de verzoekster ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeerde om binnen de wettelijke termijn van vijf dagen een beroep in te stellen, kan, gegeven de vaststelling dat voor de kennisgeving van de bestreden beslissing een raadvrouw voor haar werd aangesteld om haar belangen te behartigen, niet worden aanvaard dat deze termijn met bijna twee maanden overschreden werd. Dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet (ook) aan de raadvrouw van de verzoekster heeft ter kennis gebracht, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekster reikt overigens geen rechtsgrond aan op basis waarvan de verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn en ook de Raad is een dergelijke rechtsgrond niet gekend.”

Het gegeven dat thans aan het verzoekschrift stukken zijn toegevoegd over de gebeurde aanstellingen, voegen in wezen hieraan niets toe.

Gegeven is dat de raadvrouw al op 8 februari 2020 is aangesteld en onmiddellijk een aantal beroepen heeft ingediend bij de Raad. Verzoekster toont met haar stuk 3 niet aan dat het haar niet toekwam de aanstellingen ‘volledige kosteloosheid’ telkens aan te vragen. Dit klemmt nog meer nu de beroepsmogelijkheden vermeld staan in de bestreden beslissing en ook de maatschappelijk assistente de bestreden beslissing heeft ontvangen, wat blijkt uit de handtekening van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat dezelfde advocaat haar aanstelling in de zaak die leidde tot het arrest 237 632 van de Raad, in de periode april, mei en juni nog optrad voor de verzoekende partij in het kader van het beroep tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Dit blijkt uit de beschikking tot oproeping van 20 mei 2020 die naar haar werd gestuurd en een advocaat verscheen ter terechtzitting van 17 juni 2020. Haar eerdere aanstelling was dus niet beëindigd en het kwam de advocaat desgevallend toe een nieuwe aanstelling aan te vragen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren. Uit de rechtspraak van het EHRM kan niet worden afgeleid dat een beroepstermijn van tien of dertig dagen als dusdanig te kort zou zijn om te voldoen aan het vereiste van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. De verzoekster maakt *in casu* niet *in concreto* aannemelijk dat in haar geval een termijn van (bijna) twee maanden vereist was om onderhavige vordering tijdig in te stellen en toont bijgevolg niet aan dat haar *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.6. Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN